

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ТОПЛИ КАФЯВИ ОЧИ

chitanka.info

Пролетта бе изпъстрила улицата с аромат на разцъфнал живот. Свежозелените листа се поклащаха от лекия полъх на топъл вятър, прекосил Средиземноморието и донесъл дъх на солена морска вода и пясъчинки от далечни пустини и древни градове.

Пролетта бе любимият сезон на Драган, който учеше в Софийския университет втора година. Квартирата му бе малка стаичка в къща на ул. „Сан Стефано“, която имаше хубав и голям двор с цъфнала вишна, кайсия и много минзухари и синчец. Оставяше прозореца си отворен, за да нахлуят всички тези аромати дори нощем, когато все още бе малко хладно.

Драган вървеше с ръце в джобовете и вдишваше с пълни гърди любовта, която природата изливаше над света. Прибираше се след лекции и нямаше търпение да излезе и да чете на двора, където разполагаше един шезлонг с позволенията на хазяите си.

След като направи чаша чай, той седна и отвори книгата, но почти веднага я сложи на коляно. Мислите му отлетяха към безрадостното детство на изоставено дете. Никога не бе познавал баща си. Майка му, за която пазеше скъп спомен, почина, когато бе на 3 годинки. В съзнанието му образът ѝ бе неясен, но толкова светъл. Не помнеше чертите ѝ, но си я представяше с големи, топли кафяви очи, преливащи от любов.

Стресна го звукът от падналата книга. Бе задрямал. Стана и се протегна. Погледът му падна на стара съборетина в двора, която някога е била стопанска постройка. Отиде и надникна в нея. Вратата се отвори със скърцане. Влезе вътре, отмествайки с ръка паяжините. Видя светещ кръг на пода, изрисуван сякаш с червена боя. Приблужи се и стъпи в него. Чу пропукване. Нищо повече.

Излезе от къщата и мигом усети промяната. Ароматите на сезона бяха по-силни. Не чуваше така силно бръмчащите автомобили. Огледа се. На мястото на вишната и кайсията стърчаха само тънки фиданки. Драган се върна. Кръгът беше там. Стъпи в него и бързо изтича навън. Пред очите му се появиха познатите големи дървета, даващи плодове.

Цял следобед Драган преминава през кръга. Разбра, че това бе портал на времето. Двата му края бяха на едно и също място, но някъде около двадесетина години назад.

Вечерта се прибра колкото да хапне и изтича пак назад във времето. Излезе на улицата и се огледа. Хората се разхождаха, а по

улиците се виждаха само лади, москвичи и от време на време по някоя правителствена волга. Минувачите заглеждаха този странен човек с особени дрехи, който вървеше с широка усмивка на лицето и оглеждаше с интерес всичко наоколо.

Пред Драган сякаш от нищото изникна момиче, в което той по невнимание се блъсна. Наведе се и ѝ подаде ръка, а когато тя вдигна глава, срещна най-дълбоките и топли кафяви очи на света. Смотолеви едно извинение и я огледа крадешком — проста вълнена пола от син плат и бяла риза, която бе закопчана до последното копче. Единственото екстравагантно нещо бе копринено шалче, което бе прехвърлила през врата си.

— Извинете — каза Драган, — бързате ли?

— Много сте странен — обърна се момичето, а после се усмихна, — и така странно облечен.

— Как странно? — Сега бе негов ред да се обърка.

— Не ми обръщайте внимание. Понякога говоря преди да помисля. Майка ми редовно ми го натяква. — На свой ред момчето се усмихна свенливо.

— И все пак, бихте ли се разходили с мен?

— Хм, да, защо не? Въпреки че сте странен, изглеждате добронамерен.

Двамата тръгнаха към Борисовата градина. Разхождаха се до залез, когато момичето внезапно хукна към дома си. Каза само, че има вечерен час.

Драган се прибра в своето време и легна. Не можа да спи. Мислеше си за нея. За дълбоките, топли кафяви очи.

Няколко дни продължи това „бягство“ на Драган към миналото, към отминалите дни на комунизма, когато градът е бил по-чист, по-ненаселен и законен. Единствено този вечерен час помрачаваше щастието му. Двамата се разхождаха, държейки се крадешком за ръце, разменяйки кратки милувки, което му се стори толкова странно, но момичето — Диана, му каза, че ще я накажат, ако я видят да прави такива неща с момче на публично място. Това го разсмя, но се съобрази с желанието ѝ.

Дните минаваха безоблачно в пълно щастие между две случайно срещнали се деца на природата, които, за съжаление, бяха от различни епохи. Драган нямаше търпение да свърши задълженията си, за да прескочи до близкото минало, а Диана чакаше последния звънец и красивия момък да излезе от градината между блоковете.

Един ден Диана го хвана за ръка:

— Ела къщи. Нашите заминаха на село при баба.

— А теб защо те оставиха?

— Казах им, че не се чувствам добре. — Диана се изчерви от лъжата.

— Добре, хайде! — Той се затича и тя го последва, смеейки се.

Влязоха в къщата и той се удиви на простото, но уютно обзавеждане. Направиха си чай, към който добавиха и малко коняк „Слънчев бряг“. Времето минаваше в разговори, смях и закачки. Целунаха се. Първо страхливо, а после все по-страстно и по-дълго. Ръцете им се преплетоха в изучаване на младежките им тела. Отидоха в спалнята, където на процеждащата се светлина от уличната лампа се съблякоха. Нощта ги зави.

Посред нощ Драган се събуди. Беше му лошо, трепереше. До него Диана спеше със сияещо лице и блажена усмивка. Той стана тихо и се облече. Излезе и тръгна към портала. Така и не стигна до него. Просто изчезна в момента, в който нов живот покълна в тялото на Диана. Нямаше как да знае, а и нямаше снимка на майка си, за да познае тези дълбоки и топли кафяви очи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.